

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3910/2019
05.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Синиша Машовић, адвокат из ..., против туженог ЈКП „Општинска гробља Смедеревска Паланка“ са седиштем у Смедеревској Паланци, чији је пуномоћник Општинско правобранилаштво Општине Смедеревска Паланка, ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1055/19 од 12.04.2019. године, у седници одржаној 05.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1055/19 од 12.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизије.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани, Судске јединице у Смедеревској Паланци П1 124/17 од 11.06.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење број ... од ...2017. године, донето од стране туженог о престанку радног односа тужиоцу, као незаконито. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу у којем је тужилац тражио да се врати на радно место које је обављао пре доношења незаконитог решења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 90.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1055/19 од 12.04.2019. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане одлуке на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У поступку пред другостепеним судом није било пропуста, па ни погрешне примене одредаба Закона о парничном поступку, које су биле или су могле утицати на законитост и правилност побијане пресуде, па се ревизијом неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 07.02.2017. године својевољно изјавио да раскида радни однос, односно отказује уговор о раду, који је закључио са туженим ...2013. године, ради обављања послова ... и у изјави је навео да жели да радни однос раскине закључно са ...2017. године. Истог дана тужени је донео решење о коришћењу годишњег одмора тужиоцу, којим је утврђено да други део годишњег одмора од 10 радних дана да тужилац може искористити у периоду од 07.02.2017. године до 22.02.2017. године. На основу наведене изјаве тужиоца, тужени је донео спорно решење 23.02.2017. године, којим је утврђено да је тужиоцу 24.02.2017. године престао радни однос на основу писмене изјаве о отказу уговора о раду – раскиду радног односа од 07.02.2011. године. Тужилац је 22.02.2017. године добио потврду о привременој спречености за рад, коју је однео туженом и том приликом питао директорку туженог да ли може да повуче своју изјаву о отказу, јер се у међувремену предомислио и реално сагледао ситуацију. Директорка туженог му је одговорила да може да повуче изјаву о отказу, ако одмах почне да ради, јер је требало изградити Правилник о коришћењу службеног возила, што је туженом било наложено од стране Скупштине општине. Тужилац је проценио да овај посао није толико хитан, јер тужени нема службено возило, и да ће тај задатак одрадити када се врати са боловања, међутим, директорка туженог му је тада дала налог да напише решење о отказу, што је он и учинио. Након тога је тужилац, 12.03.2017. године, по истеку боловања написао изјаву да повлачи своју изјаву дату 07.02.2017. године о својевољном отказу.

По оцени Врховног касационог суда, правилно су одлучили нижестепени судови, када су одбили, као неоснован захтев тужиоца, правилном применом материјалног права.

Чланом 178. ставом 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), прописано је да запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду, ставом 2. истог члана да отказ уговора о раду запослени доставља послодавцу у писаном облику, најмање 15 дана пре дана који је запослени навео као дан престанка радног односа (отказни рок), док је ставом 3. прописано да општим актом или уговором о раду може да се утврди дужи отказни рок, али не дужи од 30 дана.

Из цитиране одредбе Закона о раду следи да запослени има право да послодавцу откаже уговор о раду, да је изјава о отказу уговора о раду једнострана изјава воље, која производи правно дејство од дана достављања послодавцу. Решење о отказу уговора о раду донето на основу писане изјаве запосленог о отказу уговора о раду је декларативног, а не конститутивног карактера, са којих разлога решење о отказу уговора о раду не представља правни основ за престанак радног односа, јер је тим решењем само констатован престанак радног односа вољом запосленог лица. Код утврђеног да је тужилац 07.02.2017. године својевољно изјавио да раскида радни однос, односно отказује уговор о раду који је закључио са туженим 14.02.2013. године да је у изјави навео да жели да радни однос раскине закључно са 24.02.2017. године, и

да је тужени на основу наведене изјаве донео спорно решење 23.02.2017. године, којим је утврђено да је тужиоцу 24.02.2017. године престао радни однос на основу писане изјаве о отказу уговора о раду – раскиду радног односа од 07.02.2017. године, то је тужиоцу, моментом достављања отказног акта туженом, као послодавцу, престао радни однос по самом закону. Накнадно повлачење дате изјаве не може произвести правно дејство без пристанка послодавца. Стога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Како се ни осталим наводима ревизије тужиоца не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, то је Врховни касациони суд на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

С обзиром на то да тужилац није успео у поступку по ревизији, то нема право на трошкове ревизијског поступка, са којих разлога је применом члана 153. и 165. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић